ภาคที่ 1
วรรณคดีอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1
ค.ศ. 1919 - 1928

บทที่ 1
นวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1
(1919 - 1928)

ก่อนที่นักศึกษาจะศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ตลอดจนแนวคิดทางปรัชญาในสังคมสมัยนั้น เพื่อนำไปวิเคราะห์ วิจารณ์ นวนิยายที่กำหนดให้ในบทต่อ ๆ ไป

สาระสำคัญ

1. นวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 แสดงให้เห็นผลของสงครามที่มีต่อประชาชนทางด้านความเสื่อมศรัทธาในพระเจ้า ความเชื่อในลัทธิวัตถุนิยม และความผิดหวังต่อสภาพสังคมที่ไม่ยกย่องศิลปิน และผู้มีสติปัญญา

2. นักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 มี อาทิ เชอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) (1876-1941) ฟรานซิส สก็อต ฟิทซเจอรัลด์ (Francis Scott Fitzgerald) (1896-1940) ซินแคลร์ ลูวิส (Sinclair Lewis) (1885-1951) จอห์น โดส พาสโซ (John Dos Passo) (1896-1970) เอ็ดเวิร์ด เอสทลิน คัมมิงส์ (Edward Estlin Cummings) (1894-1962) วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) (1897-1962) และ เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) (1898-1961)

3. ตัวอย่างนวนิยาย เรื่อง The Great Gatsby ของ ฟรานซิส สก็อต ฟิทซเจอรัลด์ พร้อมแนววิจารณ์

จุดประสงค์

เมื่อศึกษาบทที่ 1 จบแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. บอกอิทธิพลของสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่มีต่อการเขียนนวนิยายในยุคนี้
2. บอกชื่อนักเขียนนวนิยายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 พร้อมทั้งยกตัวอย่างนวนิยายได้
3. วิเคราะห์วิจารณ์ นวนิยายเรื่อง The Great Gatsby ได้ตามที่กำหนดให้

สภาพสังคมอเมริกันภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1

สงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918)[1] มีผลกระทบต่อประชาชนทั้งในยุโรปและสหรัฐอเมริกาอย่างมหาศาล ทั้งทางด้าน ความคิดและการพัฒนาประเทศ จุดประสงค์ที่สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 นั้น เพื่อดำรงไว้ซึ่งประชาธิปไตย ตามคำกล่าวของประธานาธิบดี วูดโร วิลสัน (President Woodrow Wilson)

ผลของสงครามโลกที่เห็นได้ชัดเจนในยุโรปคือ ประเทศเก่าแก่หลายประเทศในยุโรปถูกทำลาย ซึ่งเท่ากับเป็นการสูญเสียอารยธรรมที่สร้างสมมานาน ตลอดจนทำให้ประชาชนหกล้านคนต้องเสียชีวิต แต่ในทางตรงกันข้าม สหรัฐอเมริกากลับได้รับผลดีเป็นบางส่วน กล่าวคือ สหรัฐอเมริกากลายเป็นประเทศมหาอำนาจซึ่งเป็นประเทศเจ้าหนี้มิใช่ลูกหนี้อีกต่อไป แต่ความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมและวัตถุนี้มีผลต่อชาวอเมริกันอย่างมหาศาล คือเกิดค่านิยมในการแสวงหาความสำเร็จในชีวิตเพื่อความมั่งคั่งและความสมบูรณ์ของแต่ละบุคคล ปรัชญาชีวิตของคนรุ่นใหม่ในยุโรปและสหรัฐอเมริกา คือ การแสวงหาความมั่งคั่งเพื่อหลีกเลี่ยงความยากจน นอกจากนั้นยังก่อให้เกิดการสูญเสียศรัทธาในพระเจ้า เนื่องมาจากแต่เดิมนั้น มนุษย์เชื่อว่าพระเจ้าสร้างโลกและสรรพสิ่งทั้งมวล แต่เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ขึ้น เกิดความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ทำให้เกิดความแคลงใจว่า เหตุใดพระเจ้าจึงทำลายสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น ในขณะเดียวกันมนุษย์จึงเกิดความว้าเหว่ และขาดที่พึ่งทางใจ

นักเขียนส่วนใหญ่ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นผู้ที่ได้ประสบกับสงครามโลกครั้งนี้ด้วยตนเอง จึงมีความเข้าใจและเล็งเห็นผลของสงครามที่มีต่อประชาชนได้อย่างลึกซึ้งชัดเจน สงครามจึงกลายเป็นแก่นเรื่อง (Theme) ที่นักเขียนใช้เพื่อแสดงให้เห็นว่า มีผลร้ายแรงน่ากลัวเพียงใด สงครามทำให้วัฒนธรรมเก่าแก่ในยุโรปสูญสลายไป ยุโรปกลายเป็นสนามรบที่เต็มไปด้วยการนองเลือด ไม่ใช่แหล่งรวมศิลปวิทยาการอีกต่อไป สงครามทำให้ภาษากลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ เพราะภาษาไม่สามารถใช้สื่อความหมาย นอกจากนั้นทหารที่อาสาไปรบในยุโรปเกิดความรู้สึกว่า พวกแนวหลังไม่เข้าใจในความเสียสละของทหาร ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างประชาชนในสังคมอีกด้วย

---

[1] สงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดเมื่อปี 1914 และสิ้นสุดในปี 1918 ระหว่างฝ่ายสัมพันธมิตร (The Allies) มีอาทิ ฝรั่งเศส รัสเซีย สหรัฐอเมริกา อิตาลี ญี่ปุ่น ฯลฯ และฝ่ายมหาอำนาจกลาง (The Central Powers) มีอาทิ เยอรมันนี ออสเตรีย-ฮังการี ฯลฯ

ดังนั้นเพื่อความอยู่รอดในสังคม มนุษย์จึงจำเป็นจะต้องค้นคว้าหาวิธีการดำเนินชีวิตแบบใหม่ โดยทำความคุ้นเคยกับเครื่องจักรที่ทันสมัยหรือแนวความคิดสมัยใหม่

นักเขียนอเมริกันในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่นิยมเขียนเรื่องเกี่ยวกับผลของสงคราม มีอาทิ จอห์น โดส พาสโซ (John Dos Passos) เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) เอ็ดเวิร์ด เอสทลิน คัมมิงส์ (Edward Estlin Cummings) เอฟ. สก็อต ฟิทซเจอรัลด์ (F. Scott Fitzgerald) วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) โดยแสดงให้เห็นว่าสงครามมีผลต่อสังคม และประชาชนแต่ละคนในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ประชาชนในสังคมหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้รับความทุกข์ทรมานจากความเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเครื่องจักรที่ถูกนำมาใช้แทนแรงงานคน ภาพพจน์ที่ปรากฏชัดจากงานเขียนในยุคนี้คือ ภาพพจน์ของสังคมที่แห้งแล้ง ขาดความอบอุ่น ขาดความเข้าใจ และชีวิตที่ไร้ความหมาย ประชาชนสูญสิ้นศรัทธาในพระเจ้า และขาดสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิต

ตัวละครเอกของนักเขียนเหล่านี้มักจะเป็นผู้มีบาดแผลจากสงคราม อันอาจเป็นบาดแผลทางกาย ซึ่งต้องใช้เวลาในการบำบัดรักษา หรือบาดแผลทางใจ ซึ่งอาจรักษาไม่หายเลยตลอดชีวิต พวกเขาเหล่านี้กลับมาบ้านเกิดหลังจากเสร็จสิ้นสงครามเพื่อพบกับความสูญเสีย และตระหนักว่าการเสียสละของพวกเขานั้นเปล่าประโยชน์ เนื่องจากไม่มีใครเห็นความสำคัญ สังคมไม่มีความจริงใจ เต็มไปด้วยระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม เกิดความชื่นชมสภาพความ[illegible] หน่ำใจ เกิดความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งไม่มีใครเหลียวแล การเจริญเติบโต[illegible]เลื่อนสถานะของชนชั้นกลาง กลายมาเป็นพวกพ่อค้าผู้มั่งคั่งมีความ[illegible]ฐานะให้ร่ำรวยโดยไม่คำนึงถึงการทำความดีอีกต่อไป เพราะสังคมยกย่องว่า เงินคือพระเจ้า

ลักษณะงานเขียนในยุคนี้เป็นแบบสมัยใหม่ (Modernism) คือการเขียนถึงสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเสื่อมทางวัฒนธรรม มีการสรรหาถ้อยคำแบบใหม่ ๆ ที่สามารถแสดงออกและเป็นสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของนักเขียนได้ดียิ่งขึ้นว่า สังคมอเมริกันขณะนั้นเต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคแห่งเทคโนโลยี และชีวิตที่สับสนของคนในเมือง รวมทั้งความรู้สึกว่าสหรัฐอเมริกาเป็นศูนย์กลางแห่งความเจริญทางเทคโนโลยีสมัยใหม่

กล่าวโดยสรุปก็คือ ลักษณะงานเขียนแบบสมัยใหม่นี้คือการรายงานให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะศิลปะแบบใหม่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับวิถีชีวิตแบบใหม่นั่นเอง นอกจากนี้นักเขียนหลายคนได้พยายามแสดงให้เห็นความเสื่อมสลายของสังคมและวัฒนธรรมแบบเก่า โดยไม่ได้เสนอแนะแบบแผนหรือการจัดระบบสังคมตามแบบเดิม

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1
2. ให้นักศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับนักเขียนอื่น ๆ ที่มีผลงานเกี่ยวข้องกับสงครามโลกครั้งที่ 1
3. ให้นักศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลของสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่มีต่อตัวเอกในนวนิยายเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

   The Sun Also Rises ของ เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์

   The Big Money ของ จอห์นโดส พาสโซ

นักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1

นักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 คือ

1. เชอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) (1876-1941) เป็นผู้ริเริ่มการใช้เทคนิคที่เรียกว่าการเขียนสมัยใหม่ (Modernism)[1] ในการเขียนนวนิยายอเมริกันโดยการใช้ภาษาเขียนที่อ่านเข้าใจง่ายเหมือนกับภาษาพูด และเน้นที่รูปแบบการเขียนมากกว่าเนื้อหา รวมทั้งโครงเรื่องจะไม่มีการเรียงลำดับเวลาความเป็นจริงที่ถูกต้อง อาทิ การดำเนินเรื่องในปัจจุบันแล้วย้อนกลับไปสู่อดีต เป็นต้น

วิธีการเขียนของแอนเดอร์สันมีอิทธิพลอย่างมากต่อนักเขียนคนอื่น ๆ เช่น เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) และธอมัส วูล์ฟ (Thomas Wolfe) นวนิยายที่มีชื่อเสียงของเขาคือ Winesburg, Ohio (1919) ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีลักษณะคล้ายเรื่องสั้นหลายเรื่องเรียงต่อกันโดยสะท้อนภาพผู้คนที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเนื่องจากความล้มเหลวในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ความเหงาทำให้คนเหล่านี้มีความประพฤติแปลกแตกต่างกันออกไป โครงเรื่องของนวนิยายเกือบทุกเรื่องของแอนเดอร์สันมักเกิดจากการรวมเรื่องย่อยหลายเรื่องเข้าด้วยกัน

2. ซินแคลร์ ลูวิส (Sinclair Lewis) (1885-1951) มีแนวการเขียนที่เรียกว่าสัจนิยม ที่เน้นรายละเอียด (photographic realism) นั่นคือ การพิถีพิถันในการบรรยายสภาพแวดล้อมและลักษณะตัวละครในแต่ละฉาก แก่นเรื่องคือการโจมตีความไม่มีคุณค่าในตัวเองของชนชั้นกลางในสหรัฐอเมริกา แต่ลูวิสไม่ได้ให้การเสนอแนะวิธีการแก้ไขนวนิยายที่มีชื่อเสียงของเขามีอาทิ Main Street (1920) Babbitt (1922) และ Elmer Gantry (1927) ซึ่งโจมตีค่านิยมทางวัตถุนิยมของชนชั้นกลางอเมริกัน และแสดงให้เห็นถึงตัวละครเอกที่พยายามแยกตัวออกจากสังคมนั้นแต่ทำไม่สำเร็จจึงตัดสินใจปฏิบัติตนตามค่านิยมอันเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นดังเดิม เขาได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize)[2] สาขาวรรณคดีในปี 1930

3. ฟรานซิส สก็อต ฟิทซเจอรัลด์ (Francis Scott Fizgerald) (1896-1940) เกิดในตระกูลร่ำรวยทางภาคตะวันตกกลางของสหรัฐอเมริกา และจบการศึกษาจาก Princeton University เขาร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 และกลายเป็นนักเขียนนวนิยายผู้มีชื่อเสียงเมื่ออายุเพียง 24 ปี เท่านั้น

---

[1]การเขียนสมัยใหม่ ดูหัวข้อสภาพสังคมอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 หน้า 5

[2]รางวัลโนเบล (Nobel Prize) เป็นรางวัลที่มอบให้แก่ผู้ที่มีผลงานดีเด่นใน 5 สาขา คือ สาขาฟิสิกส์, สาขาเคมี, สาขาการแพทย์, สาขาวรรณกรรม และผู้ที่ส่งเสริมสันติสุขของโลกซึ่งจะมีการมอบรางวัลเป็นประจำทุกปี

แต่ในช่วงสุดท้ายของชีวิตเขามีปัญหาทั้งทางสุขภาพและจิตใจอย่างมาก แก่นเรื่องโดยทั่วไปของนวนิยายของเขา เป็นเรื่องเกี่ยวกับความมั่งคั่ง และความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตที่เรียกว่า "ความฝันแบบอเมริกัน" (American Dream) นวนิยายที่มีชื่อเสียงของเขามีอาทิ The Great Gatsby (1925) Babylon Revisited (1931) Tender is the Night (1934)

4. จอห์น โดส พาสโซ (John Dos Passos) (1896-1970) เข้าร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยเป็นคนขับรถพยาบาล เขาเป็นนักเขียนที่เห็นว่า สงครามคือเครื่องจักรขนาดใหญ่ที่ทำลายมนุษย์แต่ละคนให้ย่อยยับ เขาเห็นว่าสภาพสังคมหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น น่ารังเกียจ เพราะเต็มไปด้วยความแปลกใหม่และทันสมัยมากเกินไป นวนิยายของเขาได้รับอิทธิพลจากเทคนิคการตัดต่อภาพยนตร์ กล่าวคือการดำเนินเรื่องในแต่ละฉากจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเน้นเฉพาะความเปลี่ยนแปลงทางเหตุการณ์แต่ไม่เน้นอารมณ์ความรู้สึก นวนิยายที่มีชื่อเสียงของเขามีอาทิ One Man's Initiation - 1917 (1920) เป็นนวนิยายอเมริกันเรื่องแรกที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 The Soldiers (1921) Manhattan Transfer (1925) The 42 nd Parallel (1930) นอกจากนี้เขายังเขียนชีวประวัติของ ธอมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ในปี 1954 ด้วย

5. เอ็ดเวิร์ด เอสทลิน คัมมิงส์ (Edward Estlin Cummings) (1894-1962) เขียนนวนิยายโจมตีสงครามและรัฐบาล ระหว่างสงครามเขาถูกกองทัพฝรั่งเศสจับในฐานะเป็นสายลับ เมื่อสงครามเสร็จสิ้นลงเขาฝึกฝนการเขียนนวนิยายและโคลงกลอนตลอดจนการวาดภาพในฝรั่งเศส โดยได้รับอิทธิพลจาก เกอร์ทรูด สไตน์ (Gertrude Stein)[1] (1874-1946) นวนิยายที่มีชื่อเสียงของเขาคือ The Enormous Room (1922) ซึ่งมีแก่นเรื่องโจมตีสงครามและรัฐบาลในขณะนั้นนั่นเอง

6. วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) (1897-1962) เขียนเรื่องเกี่ยวกับภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา โดยแสดงให้เห็นความรู้สึกต่อต้านสงครามโลกครั้งที่ 1 และค่านิยมต้านศิลปะ นวนิยายของเขาแสดงให้เห็นการที่ผู้ดีทางใต้เหยียดหยามพวกพ่อค้า ซึ่งเป็นชนชั้นกลางที่ก่อร่างสร้างตัวจนมีฐานะมั่งคั่ง วิธีการเขียนของเขามีลักษณะเด่นคือ โครงเรื่องจะไม่มีการเรียงลำดับเวลาตามความเป็นจริงที่ถูกต้อง ดังนั้นผู้อ่านอาจจะต้องเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังด้วยตนเอง ตัวละครเอกมักจะเป็นพวกผิวดำ และจะแสดงให้เห็นความชั่วร้ายของมนุษย์ที่มีผลเนื่องมาจากการแบ่งแยกผิว

---

[1]Gertrude Stein คือนักประพันธ์ชาวอเมริกันที่มีผลงานทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง และเป็นผู้นำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในงานเขียนคือเป็นการปฏิวัติทางศิลปะแบบสมัยใหม่ (Modernist Revolt in Art) เช่น การใช้ภาษาง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันในงานเขียน และการย้ำประโยคหรือวลีเพื่อเน้นความสำคัญของประโยค หรือวลีนั้น ๆ รวมทั้งการสื่อกระแสความคิดที่เรียกว่า กระแสสำนึก (Stream of Consciousness) เป็นต้น

เขาได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาวรรณคดีในปี 1950 นวนิยายดีเด่นของเขามีอาทิ The Sound and The Fury (1929) Light in August (1932) Absalom Absalom ! (1936)

7. เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) (1898-1961) เคยเป็นพนักงานขับรถพยาบาลในสงครามโลกครั้งที่ 1 เหมือน ฟอล์คเนอร์ หลังสงครามเขายังคงพำนักอยู่ในปารีส และเริ่มเขียนนวนิยายซึ่งมีแก่นเรื่องแสดงความไร้ประโยชน์ของคนรุ่นหนุ่มหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ตัวละครเอกมักจะมีความไร้สมรรถภาพทั้งทางร่างกายหรือจิตใจอันเป็นผลสืบเนื่องจากสงคราม และมักตั้งคำถามเกี่ยวกับความหมายในการดำรงชีวิตโดยต่อสู้กับความว่างเปล่าไม่มีแก่นสารของชีวิต เฮมิงเวย์ มีลีลาการใช้ภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย โดยไม่ใช้คำคุณศัพท์ขยายความอย่างฟุ่มเฟือย และก่อให้เกิดความสับสน เขาได้รับรางวัล พูลิทเซอร์ (Pulitzer Prize)[1] ในปี 1952 และได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาวรรณกรรมในปี 1954 แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าเมื่อเขามีอายุมากขึ้นเขาเกิดความรู้สึกว่าความสามารถในการเขียนของเขาลดลง ทำให้เกิดความท้อถอยและยิงตัวตายเมื่อปี 1961 นวนิยายที่มีชื่อเสียงของเขามีอาทิ The Sun Also Rises (1926) A Farewell to Arms (1929) To Have and Have Not (1937) For Whom The Bell Tolls (1940) และ The Old Man and The Sea (1952)

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา อ่านนวนิยาย เรื่อง The Great Gatsby ของ ฟรานซิส สก็อต ฟิทซเจอรัลด์
2. ให้นักศึกษา อ่านนวนิยาย เรื่อง A Farewell to Arms ของ เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์

[1] รางวัล พูลิทเซอร์ (Pulitzer Prize) เป็นรางวัลที่มอบให้แก่ผู้มีผลงานดีเด่นทางสาขาหนังสือพิมพ์ และวรรณกรรม เป็นประจำทุกปี ก่อตั้งโดย โจเซฟ พูลิทเซอร์ (Joseph Pulitzer)

ตัวอย่าง นวนิยายเรื่อง The Great Gatsby ของ ฟรานซิส สก็อต ฟิทซเจอรัลด์

ประวัติผู้แต่งโดยสังเขป

ฟรานซิส สก็อต ฟิทซเจอรัลด์ (Francis Scott Fitzgerald) เกิดเมื่อปี 1896 ณ เมืองเซนต์พอล (Saint Paul) รัฐมินเนโซตา (Minnesota) สหรัฐอเมริกา (The United States of America) งานเขียนชิ้นแรกของเขาคือ The Side of Paradise (1920) ซึ่งกลายมาเป็นนวนิยายขายดีมากในขณะนั้น และความสำเร็จในนวนิยายเรื่องนี้ทำให้เขาผลิตผลงานอีกมากมายในเวลาต่อมา โดยมีแก่นเรื่องแสดงถึงความปรารถนาในด้านวัตถุและเงินทองแต่ขาดความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ในช่วงปลายของชีวิตเขาเขียนบทภาพยนตร์ให้แก่ ฮอลลีวูด (Hollywood) นวนิยายเรื่องสุดท้ายของเขาคือ The Last Tycoon (1941) ซึ่งเขาเขียนไม่จบเนื่องจากเสียชีวิตในปี 1940 ในขณะที่อายุได้ 44 ปี

THE GREAT GATSBY

Chapter VII

It was when curiosity about Gatsby was at its highest that the lights in his house failed to go on one Saturday night - and, as obscurely as it had begun, his career as Trimalchio was over. Only gradually did I become aware that the automobiles which turned expectantly into his drive stayed for just a minute and then drove sulkily away. Wondering if he were sick I went over to find out - an unfamiliar butler with a villainous face squinted at me suspiciously from the door.

'Is Mr Gatsby sick?'

'Nope.' After a pause he added 'sir' in a dilatory, grudging way.

'I hadn't seen him around, and I was rather worried. Tell him Mr Carraway came over.'

'Who?' he demanded rudely.

'Carraway.'

'Carraway. All right, I'll tell him.'

Abruptly he slammed the door.

My Finn informed me that Gatsby had dismissed every servant in his house a week ago and replaced them with half a dozen others, who never went into West Egg Village to be bribed by the tradesmen, but ordered moderate supplies over the telephone. The grocery boy reported that the kitchen looked like a pigsty, and the general opinion in the village was that the new people weren't servants at all.

Next day Gatsby called me on the phone.

'Going away?' I inquired.

'No, old sport.'

'I hear you fired all your servants.'

'I wanted somebody who wouldn't gossip. Daisy comes over quite often - in the afternoons.'

So the whole caravansary had fallen in like a card house at the disapproval in her eyes.

'They' re some people Wolfshiem wanted to do something for. They're all brothers and sisters. They used to run a small hotel.'

'I see.'

He was calling up at Daisy's request - would I come to lunch at her house to-morrow? Miss Baker would be there. Half an hour later Daisy herself telephoned and seemed relieved to find that I was coming. Something was up. And yet I couldn't believe that they would choose this occasion for a scene-especially for the rather harrowing scene that Gatsby had outlined in the garden.

The next day was broiling, almost the last, certainly the warmest, of the summer. As my train emerged from the tunnel into sunlight, only the hot whistles of the National Biscuit Company

broke the simmering hush at noon. The Straw seats of the car hovered on the edge of combustion; the woman next to me perspired delicately for a while into her white shirtwaist, and then, as her newspaper dampened under her finger, lapsed despairingly into deep heat with a desolate cry. Her pocket-book slapped to the floor.

'Oh, my!' she gasped.

I picked it up with a weary bend and handed it back to her, holding it at arm's length and by the extreme tip of the corners to indicate that I had no designs upon it - but every one near by, including the woman, suspected me just the same.

'Hot!' said the conductor to familiar faces. 'Some weather!...Hot!...Hot!...Hot!...Is it hot enough for you? Is it hot? Is it...?'

My commutation ticket came back to me with a dark stain from his hand. That any one should care in this heat whose flushed lips he kissed, whose head made damp the pyjama pocket over his heart!

.....Through the hall of the Buchanans' house blew a faint wind, carrying the sound of the telephone bell out to Gatsby and me as we waited at the door.

'The master's body?' roared the butler into the mouthpiece. 'I'm sorry, madame, but we can't furnish it - it's far too hot to touch this noon!'

What he really said was: 'Yes...Yes...I'll see.'

He set down the receiver and came toward us, glistening slightly, to take our stiff straw hats.

'Madame expects you in the salon!' he cried, needlessly indicating the direction. In this heat every extra gesture was an affront to the common store of life.

The room, shadowed well with awnings, was dark and cool. Daisy and Jordan lay upon an enormous couch, like silver idols weighing down their own white dresses against the singing breeze of the fans.

'We can't move,' they said together.

Jordan's fingers, powdered white over their tan, rested for a moment in mine.

'And Mr. Thomas Buchanan, the athlete?' I inquired.

Simultaneously I heard his voice, gruff, muffled, husky, at the hall telephone.

Gatsby stood in the centre of the crimson carpet and gazed around with fascinated eyes. Daisy watched him and laughed, her sweet, exciting laugh; a tiny gust of powder rose from her bosom into this air.

'The rumour is,' whispered Jordan, 'that that's Tom's girl on the telephone.'

We were silent. The voice in the hall rose high with annoyance: 'Very well, then, I won't sell you the car at all...I'm under no obligations to you at all...and as for your bothering me about it at lunch time, I won't stand that at all!'

'Holding down the receiver,' said Daisy cynically.

'No, he's not,' I assured her. 'It's a bona-fide deal. I happen to know about it.'

Tom flung open the door, blocked out its space for a moment with his thick body, and hurried into the room.

'Mr Gatsby!' He put out his broad, flat hand with well-concealed dislike. 'I'm glad to see you, sir...Nick...'

'Make us a cold drink,' cried Daisy.

As he left the room again she got up and went over to Gatsby and pulled his face down, kissing him on the mouth.

'You know I love you,' she murmured.

'You forget there's a lady present,' said Jordan.

Daisy looked around doubtfully.

'You kiss Nick too.'

'What a low, vulgar girl!'

'I don't care!' cried Daisy, and began to clog on the brick fireplace. Then she remembered the heat and sat down guiltily on the couch just as a freshly laundered nurse leading a little girl came into the room.

''Bles-sed pre-cious,' she cronned, holding out her arms. 'Come to your own mother that loves you.'

The child, relinquished by the nurse, rushed across the room and rooted shyly into her mother's dress.

'The bles-sed pre-cious! Did mother get powder on your old yellowy hair? Stand up now, and say - How-de-do.'

Gatsby and I in turn leaned down and took the small reluctant hand. Afterward he kept looking at the child with surprise. I don't think he had ever really believed in its existence before.

'I got dressed before luncheon,' said the child, turning eagerly to Daisy.

'That's because your mother wanted to show you off,' Her face bent into the single wrinkle of the small white neck. 'You dream, you. You absolute little dream.'

'Yes,' admitted the child calmly. 'Aunt Jordan's got on a white dress too.'

'How do you like mother's friends?' Daisy turned her around so that she faced Gatsby. 'Do you think they're pretty?'

'Where' Daddy?'

'She doesn't look like her father,' explained Daisy. 'She looks like me. She's got my hair and shape of the face.'

Daisy sat back upon the couch. The nurse took a step forward and held out her hand.

'Come, Pammy.'

'Good-bye, sweetheart!'

with a reluctant backward glance the well-disciplined child held to her nurse's hand and was pulled out the door, just as Tom came back, preceding four gin rickeys that clicked full of ice.

Gatsby took up his drink.

'They certainly look cool,' he said, with visible tension.

We drank in long, greedy swallows.

'I read somewhere that the sun's getting hotter every year,' said Tom genially. 'It seems that pretty soon the earth's going to fall into the sun - or wait a minute - It's just the opposite - the sun's getting colder every year.

'Come outside,' he suggested to Gatsby, 'I'd like you to have a look at the place.'

I went with them out to the veranda. On the green Sound, stagnant in the heat, one small sail crawled slowly toward the fresher sea. Gatsby's eyes followed it momentarily; he raised his hand and pointed across the bay.

'I'm right across from you.'

'So you are.'

Our eyes lifted over the rose-beds and the hot lawn and the weedy refuse of the dog-days alongshore. Slowly the white wings of the boat moved against the blue cool limit of the sky. Ahead lay the scalloped ocean and the abounding blessed isles.

'There's sport for you,' said Tom, nodding. 'I'd like to be out there with him for about an hour.'

We had luncheon in the dining-room, darkened too against the heat, and drank down nervous gaiety with the cold ale.

'What'll we do with ourselves this afternoon?' cried Daisy 'and the day after that, and the next thirty years?'

'Don't be morbid,' Jordan said. 'Life starts all over again when it gets crisp in the fall.'

'But it's so hot,' insisted Daisy, on the verge of tears, 'and everythin's so confused. Let's all go to town!'

Her voice struggled on through the heat, beating against it, moulding its senselessness into forms.

'I've heard of making a garage out of a stable,' Tom was saying to Gatsy, 'but I'm the first man who ever made a stable out of a garage.'

'Who wants to go to town?' demanded Daisy insistently. Gatsby's eyes floated toward her. 'Ah,' she cried, 'You look so cool.'

Their eyes met, and they stared together at each other, alone in space. With an effort she glanced down at the table.

'You always look so cool,' she repeated.

She had told him that she loved him, and Tom Buchanan saw. He was astounded. His mouth opened a little, and he looked at Gatsby, and then back at Daisy as if he had just recognized her as someone he knew a long time ago.

'You resemble the advertisement of the man,' she went on innocently. 'You know the advertisement of the man - '

'All right,' broke in Tom quickly, 'I'm perfectly willing to go to town. Come on - we're all going to town.'

He got up, his eyes still flashing between Gatsby and his wife. No one moved.

'Come on!' His temper cracked a little. 'What's the matter. anyhow? If we're going to town, let's start.

His hand, trembling with his effort at self-control, bore to his lips the last of his glass of ale. Daisy's voice got us to our feet and out on to the blazing gravel drive.

'Are we just going to go?' she objected. 'Like this? Aren't we going to let anyone smoke a cigarette first?'

Everybody smoked all through lunch.'

'Oh, let's have fun,' she begged him. 'It's too hot to fuss.'

He didn't answer.

'Have it your own way,' she said. 'Come on, Jordan.'

They went upstairs to get ready while we three men stood there shuffling the hot pebbles with our feet. A silver curve of the moon hovered already in the western sky. Gatsby started to speak, changed his mind, but not before Tom wheeled and faced him expectantly.

'Have you got your stables here?' asked Gatsby with an effort.

'About a quarter of a mile down the road.'

'Oh.'

A pause.

'I don't see the idea of going to town' broke out Tom savagely. 'Women get these notions in their heads -'

'Shall we take anything to drink?' called Daisy from an upper window.

'I'll get some whisky,' answered Tom. He went inside.

Gatsby turned to me rigidly:

'I can't say anything in his house, old sport.'

'She's got an indiscreet voice,' I remarked. 'It's full of -' I hesitated.

'Her voice is full of money,' he said suddenly.

That was it. I'd never understood before. It was full of money - that was the inexhaustible charm that rose and fell in it, the jingle of it, the cymbals' song of it...High in a white palace the king's daughter, the golden girl...

Tom came out of the house wrapping a quart bottle in a towel, followed by Daisy and Jordan wearing small tight hats of metallic cloth and carrying light capes over their arms.

'Shall we all go in my car?' suggested Gatsby. He felt the hot, green leather of the seat. 'I ought to have left it in the shade.'

'Is it standard shift?', demanded Tom.

'Yes.'

'Well, you take my coupé and let me drive your car to town.'

The suggestion was distasteful to Gatsby.

'I don't think there's much gas,' he objected.

'Plently of gas,' said Tom boisterously. He looked at the gauge. 'And if it runs out I can stop at a drug-store. You can buy anything at a drug-store nowadays.'

A pause followed this apparently pointless remark. Daisy looked at Tom frowning, and an indefinable expression, at once definitely unfamiliar and vaguely recognizable, as if I had only heard it described in words, passed over Gatsby's face.

'Come on, Daisy,' said Tom, pressing her with his hand toward Gatsby's car. 'I'll take you in this circus wagon.'

He opened the door, but she moved out from the circle of his arm.

'You take Nick and Jordan. We'll follow you in the coupé.'

She walked close to Gatsby, touching his coat with her hand. Jordan and Tom and I got into the front seat of Gatsby's car, Tom pushed the unfamiliar gears tentatively, and we shot off into the oppressive heat, leaving them out of sight behind.

'Did you see that?' demanded Tom.

'See what?'

He looked at me keenly, realizing that Jordan and I must have known all along.

'You think I'm pretty dumb, don't you?' he suggested. 'Perhaps I am, but I have a - almost a second sight, sometimes, that tells me what to do. Maybe you don't believe that, but science -'

He paused. The immediate contingency overtook him, pulled him back from the edge of theoretical abyss.

'I've made a small investigation of this fellow,' he continued. 'I could have gone deeper if I'd known-'

'Do you mean you've been to a medium?' inquired Jordan humorously.

'What?' Confused, he stared at us as we laughed.

'A medium?'

'About Gatsby.'

'About Gatsby! No, I haven't. I said I'd been making a small investigation of his past.'

'And you found he was an Oxford man,' said Jordan helpfully.

'An Oxford man!' He was incredulous. "Like hell he is! He wears a pink suit.'

'Nevertheless he's an Oxford man.'

'Oxford, New Mexico,' snorted Tom contemptuously, or something like that.'

'Listen, Tom. If you're such a snob, why did you invite him to lunch?' demanded Jordan crossly.

'Daisy invited him; she knew him before we were married - God knows where!'

We were all irritable now with the fading ale, and aware of it we drove for a while in silence. Then as Doctor T.J. Eckleburg's faded eyes came into sight down the road, I remembered Gatsby's caution about gasoline.

'We've got enough to get us to town,' said Tom.

'But there's a garage right here; objected Jordan. 'I don't want to get stalled in this baking heat.'

Tom threw on both brakes impatiently, and we slid to an abrupt dusty stop under Wilson's sign. After a moment the proprietor emerged from the interior of his establishment and gazed hollow-eyed at the car.

'Let's have some gas!' cried Tom roughly. 'What do you think we stopped for-to admire the view?'

'I'm sick,' said Wilson without moving. 'Been sick all day.'

'What's the matter?'

'I'm all run down.'

'Well, shall I help myself?' Tom demanded. 'You sounded well enough on the phone.'

With an effort Wilson left the shade and support of the doorway and, breathing hard, unscrewed the cap of the tank. In the sunlight his face was green.

'I didn't mean to interrupt your lunch,' he said. 'But I need money pretty bad, and I was wondering what you were going to do with your old car.'

'How do you like this one?' inquired Tom. 'I bought it last week.'

'Its' a nice yellow one,' said Wilson, as he strained at the handle.

'Like to buy it?'

'Big chance,' Wilson smiled faintly. 'No, but I could make some money on the other.'

'What do you want money for, all of a sudden?'

'I've been here too long. I want to get away. My wife and I want to go West.'

'Your wife does,' exclaimed Tom, startled.

'She's been talking about it for ten years.' He rested for a moment against the pump, shading his eyes. 'And now she's going whether she wants to or not. I'm going to get her away.'

The coupé flashed by us with a flurry of dust and the flash of a waving hand.

'What do I owe you?' demanded Tom harshly.

'I just got wised up to something funny the last two days,' remarked Wilson. 'That's why I want to get away. That's why I been bothering you about the car.'

'What do I owe you?'

'Dollar twenty.'

The relentless beating heat was beginning to confuse me and I had a bad moment there before I realized that so far his suspicions hadn't alighted on Tom. He had discovered that Myrtle had some sort of life apart from him in another world, and the shock had made him physically sick. I stared at him and then at Tom, who had made a parallel discovery less than an hour before - and it occurred to me that there was no difference between men, in intelligence or race, so profound as the difference between the sick and the well. Wilson was so sick that he looked quilty, unforgivably guilty - as if he had just got some poor girl with child.

'I'll let you have that car,' said Tom. 'I'll send it over to-morrow afternoon.'

That locality was always vaguely disquieting, even in the broad glare of afternoon, and now I turned my head as though I had been warned of something behind. Over the ashheaps the giant eyes of Doctor T.J. Eckleburg kept their vigil, but I perceived, after a moment, that other eyes were regarding us with peculiar intensity from less than twenty feet away.

In one of the windows over the garage the curtains had been moved aside a little, and Myrtle Wilson was peering down at the car. So engrossed was she that she had no consciousness of being observed, and one emotion after another crept into her face like objects into a slowly developing picture. Her expression was curiously familiar - it was an expression I had often seen on women's faces, but on Myrtle Wilson's face it seemed purposeless and inexplicable until I realized that her eyes, wide with jealous terror, were fixed not on Tom, but on Jordan Baker, whom she took to be his wife.

There is no confusion like the confusion of a simple mind, and as we drove away Tom was feeling the hot whips of panic. His wife and his mistress, until an hour ago secure and inviolate, were slipping precipitately from his control. Instinct made him step on the accelerator with the double purpose of overtaking Daisy and leaving Wilson behind, and we sped along toward Astoria at fifty miles an hour, until among the spidery girders of the elevated, we came in sight of the easy going blue coupé.

'Those big movies around Fiftieth Street are cool,' suggested Jordan. 'I love New York on summer afternoons when everyone's away. There's something very sensuous about it - overripe, as if all sorts of funny fruits were going to fall into your hands.'

The word 'sensuous' had the effect of further disquieting Tom, but before he could invent a protest the coupe came to a stop, and Daisy signalled us to draw up alongside.

'Where are we going?' she cried.

'How about the movies?'

'It's so hot,' she complained. 'You go. We ride around and meet you after.' With an effort- her wit rose faintly, 'We'll meet you on some corner. I'll be the man smoking two cigarettes.'

'We can't argue about it here,' Tom said impatiently, as a truck gave out a cursing whistle behind us. 'You follow me to the south side of Central Park, in front of the Plaza.'

Several times he turned his head and looked back for their car, and if the traffic delayed them he slowed up until they came into sight. I think he was afraid they would dart down a side street and out of his life forever.

But they didn't. And we all took the less explicable step of engaging the parlour of a suite in the Plaza Hotel.

The prolonged and tumultuous argument that ended by herding us into that room eludes me, though I have a sharp physical memory that, in the course of it my underwear kept climbing like a damp snake around my leg and intermittent beads of sweat raced cool across my back. The notion originated with Daisy's suggestion that we hire five bathrooms and take cold baths, and then assumed more tangible form as 'a place to have a mint julep'. Each of us said over and over that it was a 'crazy idea' -we all talked at once to a baffled clerk and thought, or pretended to think, that we were being very funny...

The room was large and stifling, and, though it was already four o'clock, opening the windows admitted only a gust of hot shrubbery from the Park. Daisy went to the mirror and stood with her back to us, fixing her hair.

'It's a sweel suite,' whispered Jordan respectfully, and everyone laughed.

'Open another window,' commanded Daisy, without turning around.

'There aren't any more.'

'Well, we'd better telephone for an axe -'

'The thing to do is to forget about the heat.' said Tom impatiently. 'You make it ten times worse by crabbing about it.'

He unrolled the bottle of whisky from the towel and put it on the table.

'Why not let her alone, old sport?' remarked Gatsby. 'You're the one that wanted to come to town.'

There was a moment of silence. The telephone book slipped from is nail and splashed to the floor, whereupon Jordan whispered, 'Excuse me' - but this time no one laughed.

'I'll pick it up,' I offered.

'I've got it.' Gatsby examined the parted string, muttered 'Hum!' in an interested way, and tossed the book on a chair.

'That's a great expression of yours, isn't it?' said Tom sharply.

'What is?'

'All this "Old sport" business. Where's you pick that up?'

'Now see here, Tom,' said Daisy, turning around from the mirror, 'if you're going to make personal remarks I won't stay here a minute. Call up and order some ice for the mint julep.'

As Tom look up the receiver the compressed heat exploded into sound and we were listening to the portentous chords of Mendelssohn's Wedding March from the ballroom below.

'Imagine marrying anyboby in this heat!' cried Jordan dismally.

'Still - I was married in the middle of June,' Daisy remembered, 'Louisville in June! Somebody fainted. Who was it fainted, Tom?'

'Biloxi,' he answered shortly.

'A man named Biloxi. "Blocks" Biloxi, and he made boxes - that's a fact - and he was from Biloxi, Tennessee.'

'They carried him into my house,' appended Jordan, 'because we lived just two doors from the church. And he stayed three weeks, until Daddy told him he had to get out. The day after he left Daddy died.' After a moment she added. 'There wasn't any connexion.'

'I used to know a Bill Biloxi from Memphis, I remarked.

'That was his cousin. I knew his whole family history before he left. He gave me an aluminium putter that I used to-day.'

The music had died down as the ceremony began and now a long cheer floated in at the window, followed by intermittent cries of 'Yea-ea-ea!' and finally by a burst of jazz as the dancing began.

'We're getting old,' said Daisy. 'If we were young we'd rise and dance.'

'Remember Biloxi,' Jordan warned her. 'Where'd you know him, Tom?'

'Biloxi?' He concentrated with an effort. 'I didn't know him. He was a friend of Daisy's.

'He was not.' she denied. 'I'd never seen him before. He came down in the private car.'

'Well, he said he knew you. He said he was raised in Louisville. Asa Bird brought him around at the last minute and asked if we had room for him.'

Jordan smiled.

'He was probably bumming his way home. He told me he was president of your class at Yale.'

Tom and I looked at each other blankly.

'Biloxi?'

'First place, we didn't have any president -'

Gatsby's foot beat a short, restless tattoo and Tom eyed him suddenly.

'By the way, Mr Gatsby, I understand you're an Oxford man.'

'Not exactly.'

'Oh, yes, I understand you went to Oxford.'

'Yes - I went there.'

A pause. Then Tom's voice, incredulous and insulting:

'You must have gone there about the time Biloxi went to New Haven.'

Another pause. A waiter knocked and came in with crushed mint and ice but the silence was unbroken by his 'thank you' and the soft closing of the door. This tremendous detail was to be cleared up at last.

'I told you I went there,' said Gatsby.

'I heard you, but I'd like to know when.'

'It was in nineteen-nineteen, I only stayed five months. That's why I can't really call myself an Oxford man.'

Tom glanced around to see if we mirrored his unbelief. But we were all looking at Gatsby.

'It was an opportunity they gave to some of the officers after the armistice,' he continued. 'We could go to any of the universities in England or France.'

I wanted to get up and slap him on the back. I had one of those renewals of complete faith in him that I'd experienced before.

Daisy rose, smiling faintly, and went to the table.

'Open the whisky, Tom,' she ordered, 'and I'll make you a mint julep. Then you won't seem so stupid to yourself...Look at the mint!'

'Wait a minute,' snapped Tom, 'I want to ask Mr Gatsby one more question.'

'Go on,' Gatsby said politely.

'What kind of a row are you trying to cause in my house anyhow?'

They were out in the open at last and Gatsby was content.

'He isn't causing a row,' Daisy looked desperately from one to the other. 'You're causing a row. Please have a little self-control.'

'Self-control!' repeated Tom incredulously. 'I suppose the latest thing is to sit back and let Mr Nobody from Nowhere make love to your wife. Well, if that's the idea you can count me out...Nowadays people begin by sneering at family life and family institutions, and next they'll throw everything overboard and have intermarriage between black and white.'